

Jesu Kristi uppenbarelse – nummer fjorton

Det sjunde sigillet

Jeff Pippenger

2023-11-11

Änglarnas provningstidens krig, som började med Lucifer i den tredje himlen, sådan den framställs i Uppenbarelsébokens tolfte kapitel, är en förebild för människors och änglars provningstidens krig, som avslutas i den första himlen. När Satan och hans änglar blev utkastade ur den tredje himlen, öppnade Satan en ny krigsfront i Edens lustgård. Liksom i den tredje himlens krig med Lucifer instiftade Gud också en provotid för mänskligheten. Kriget i den första himlen, som på allvar börjar vid den snart kommande söndagslagen, utgör slutet på provotiden för mänskligheten.

I Uppenbarelsébokens tolfte och trettonde kapitel framställs draken, vilddjuret och den falske profeten. Vanligtvis förstås dessa tre makter främst representera dessa tre makters tidigare historia, men Johannes blev tillsagd att skriva om de ”ting som skall ske”, och hela Uppenbarelséboken talar om de ”sista dagarna”; därför tillämpar vi den bibliska principen att slutet åskådliggörs genom början och tillämpar Uppenbarelsébokens symboler som närvarande, inte förfluten, sanning.

Satan har identifierats såsom den som, både i det krig han inledde i den tredje himlen och i den första strid han förde till människorna i Edens lustgård, använde ”hypnotism” för att förmedla sina förvanskade budskap för att fullborda sin krigsföring.

”Satan frestade den förste Adam i Eden, och Adam började resonera med fienden och gav honom därigenom övertaget. Satan utövade sin hypnotiska makt över Adam och Eva, och denna makt sökte han utöva över Kristus. Men sedan Skriftens ord hade citerats, visste Satan att han inte hade någon möjlighet att segra.

”Män och kvinnor skall inte studera konsten att ta till fånga sinnena hos dem som umgås med dem. Detta är den vetenskap som Satan lär ut. Vi skall stå emot allt av detta slag. Vi skall inte befatta oss med mesmerism och hypnotism — vetenskapen hos honom som förlorade sin första ställning och blev utkastad från de himmelska förgårdarna.” *Mind, Character and Personality*, 713.

Den ”vetenskap som Satan lär ut” har fulländats av de globalistiska köpmännen och genomförs via ”informationens supermotorväg” i ”de sista dagarna”. Satan är lögnens fader, och mediejättarna främjar inte bara osanningar, utan de sorterar också bort sanningen, de spårar dem som de betraktar som kättare, och de använder den mest sofistikerade form av hypnotism som någonsin har utövats i planeten jordens historia. Kriget som började i den tredje himlen framhäver denna egenskap hos Satans krigsföring, för att de trogna som lever när den första himlens krig tar sin början ska vara förvarnade genom förkunskap. När vi förstår att kontrollcentret för världsväven och ”informationens supermotorväg” förvaltas och kontrolleras i Förenta staterna, får vi en inblick i vad det innebär att Förenta staterna låter eld falla ner från himlen och bedrar hela världen. ”Eld” i Uppenbarelséboken representerar ett budskap.

Symboliken i Uppenbarelsen kapitel tretton, och vers tretton, är hämtad från striden på berget Karmel, där Baals profeter och Aserornas profeter inte förmådde kalla ned eld från himlen för att bekräfta att Baal och Astarte var sanna gudar. Baal, såsom en manlig gudom, och Astarte, såsom en kvinnlig gudom, representerar vilddjurets bild, den oheliga föreningen av kyrka och stat. De var Isebels profeter, hon som stod i ett oheligt förhållande till Ahab. Dessa två profetiska vittnen till vilddjurets bild i berättelsen om berget Karmel identifierar Förenta staternas roll, först i att i Förenta staterna själv forma en bild av det påvliga systemet och därefter i världen. "Elden" på Karmel skulle vara beviset på vem den sanne Guden verkligen var. Den representerade en uppenbarelse från himlen som utpekade den sanne Guden, och samma fråga föreligger när Förenta staterna kallar ned eld från himlen.

I Jesajas bok vänder sig den Gud som från begynnelsen kungör slutet till själva den forna Karmels miljö, och även till den profetiska situation som framställs när Förenta staterna låter eld falla ner från himlen.

Framlägg er sak, säger Herren; kom fram med era starkaste skäl, säger Jakobs Konung. Må de träda fram och förkunna för oss vad som skall ske; låt dem förkunna det förgångna, vad det var, så att vi må ge akt på det och lära känna dess utgång; eller tillkännage för oss det som skall komma. Förkunna vad som skall ske härnäst, så att vi må veta att ni är gudar; ja, gör gott eller gör ont, så att vi må häpna och tillsammans se det. Se, ni är av intet, och ert verk är av noll och intet; en styggelse är den som utväljer er. Jag har uppväckt en från norr, och han skall komma; från solens uppgång skall han åkalla mitt namn; och han skall komma över furstar såsom över murbruk, och såsom krukmakaren trampar leran. Vem har förkunnat det från begynnelsen, så att vi må veta det? och i förväg, så att vi må säga: Han har rätt? Ja, det finns ingen som förkunnar, ja, det finns ingen som tillkännager, ja, det finns ingen som hör era ord. Den förste skall säga till Sion: Se, se där är de; och åt Jerusalem skall jag ge en som bär glada budskap. Jesaja 41:21–27.

I det första himlens krig, som inleds vid den snart kommande söndagslagen, kommer Förenta staterna, och även Satan själv, att tillåtas att "framlägga" sin "sak", och de kommer att låta eld falla ned från himlen i ett försök att bevisa att Isebels gud är den sanne Guden. Världen kommer att tvingas att ta emot märket för den gudens tillbedjansdag. Den eld som bringas ned från himlen, genom "informationens supermotorväg" till hela mänskligheten, är ett verk av "intet", och den som väljer det budskap som förmedlas genom det mediet är en "styggelse".

I den striden kommer de etthundrafyrtiofyra tusen, och därefter den stora skaran, att vara Guds vittnen i frågan om vem som är den sanne Guden. De budskap som förmedlas från båda sidor i kriget framställs som "eld". Alla nationerna skall samlas för att avgöra vem som är den sanne Guden, och det kommer att finnas två klasser av vittnen för att fastställa "sanningen".

Låt alla folk bli församlade tillsammans, och låt folkslagen samlas: vem bland dem kan förkunna detta och låta oss höra det som förut har skett? Låt dem föra fram sina vittnen, så att de kan bli rättfärdigade; eller låt dem höra och säga: Det är sanning. Ni är mina vittnen, säger Herren, och min tjänare, som jag har utvalt, för att ni må veta och tro mig och förstå att jag är han: före mig har ingen Gud blivit formad, och efter mig skall ingen komma. Jag, jag är

Herren, och förutom mig finns ingen frälsare. Jag har förkunnat, och jag har frälst, och jag har låtit det bli hört, när ingen främmande gud fanns bland er; därför är ni mina vittnen, säger Herren, att jag är Gud. Jesaja 43:9–12.

Den slutliga manifestationen av berget Karmel har vittnen för Satan och vittnen för Gud. Demonstrationen skall bevisa vem som är den sanne Guden, men vad är Guds trogna vittnen avsedda att vittna om?

Så säger Herren, Israels konung, och hans återlösare, Herren Sebaot: Jag är den förste, och jag är den siste, och förutom mig finns ingen Gud. Och vem, såsom jag, skall ropa ut det och förkunna det och lägga fram det för mig, sedan jag insatte det forntida folket? Och det som kommer, och skall komma, må de kungöra för dem. Frukta inte och var inte förfärad: har jag inte från den tiden låtit dig höra det och förkunnat det? Ni är ju mina vittnen. Finns det en Gud förutom mig? Ja, det finns ingen annan Gud; jag känner ingen. De som gör en utskuren bild är allihop fåfänglighet; och deras dyrbara ting skall inte gagna dem; och de är sina egna vittnen; de ser inte och vet inte, för att de skall komma på skam. Jesaja 44:6–9.

De trogna i den slutliga konfrontationen på berget Karmel skall vittna om sanningen att Gud är den förste och den siste. Han är den Gud som ”utsåg det forntida folket” för att tillkännage de ”ting som skall komma”. Guds vittnen skall framlägga Jesu Kristi uppenbarelse, som öppnas strax före den slutliga striden på berget Karmel.

Satans budskap på Karmels berg framställs som eld som kommer ner från himlen.

Och det gör stora tecken, så att det får eld att falla ned från himlen till jorden inför människorna, Uppenbarelseboken 13:13.

Versen beskriver de underverk som Förenta staterna åstadkommer genom den moderna hypnotismens vetenskap, vilken förmedlas till mänskligheten på ”informationssupermotorvägen”. Men versen talar också om Satans eget framträdande, när han utger sig för att vara Kristus.

”Den ängel som förenar sig i förkunnelsen av den tredje ängels budskap skall upplysa hela jorden med sin härlighet. Här förutsägs ett verk av världsomfattande omfattning och ovanlig kraft. Adventrörelsen 1840–44 var en härlig manifestation av Guds makt; den första ängels budskap bars till varje missionsstation i världen, och i somliga länder rådde det största religiösa intresse som har bevitnats i något land sedan reformationen på sextonhundratalet; men dessa skall överträffas av den mäktiga rörelsen under den tredje ängels sista varning.”

”Verket kommer att likna det som skedde på pingstdagen. Såsom ”det förra regnet” gavs genom den Helige Andes utgjutande vid evangeliets början för att åstadkomma det dyrbara utsädet uppspirande, så skall ”det senare regnet” ges vid dess avslutning för skördens mognad. ”Då skola vi lära känna det, om vi sträva efter att lära känna Herren. Hans uppgång är så viss som morgonrodnaden; och han skall komma till oss såsom regnet, såsom höstregnet och vårregnet över jorden.” Hosea 6:3. ”Var då glada, ni Sions barn, och fröjda er i Herren, er Gud; ty han har gett er höstregnet i rätt mått, och han skall låta regnet komma ner över er, höstregnet och vårregnet.” Joel 2:23. ”Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött.” ”Och det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn skall

bli frälst.” Acts 2:17, 21.

”Evangeliets stora verk skall inte avslutas med en mindre uppenbarelse av Guds kraft än den som utmärkte dess begynnelse. De profetior som uppfylldes i utgjutandet av det förra regnet vid evangeliets början skall åter uppfyllas i det senare regnet vid dess avslutning. Här är ”vederkvickelsens tider”, vilka aposteln Petrus såg fram emot när han sade: ”Gören därför bättring och omvänden eder, för att edra synder må bliva utplånade, så att tider av vederkvickelse må komma från Herrens ansikte, och han må sända Jesus.” Apg. 3:19, 20.

”Guds tjänare, med ansikten upplysta och strålande av helig invigning, skall skynda från plats till plats för att förkunna budskapet från himlen. Genom tusentals röster, över hela jorden, skall varningen ges. Underverk skall ske, de sjuka skall bli botade, och tecken och under skall följa de troende. Satan verkar också med lögnaktiga under, ja, han låter till och med eld falla ned från himlen inför människors ögon. Uppenbarelsesboken 13:13. Så skall jordens invånare förmås att ta ställning.” The Great Controversy, 611, 612.

När vi når den tid då Satan kallar ned eld från himlen, kommer ”jordens invånare att föras till att inta sin ståndpunkt”. I den tiden kommer Guds vittnesbörd att ”skynda från plats till plats för att förkunna budskapet från himlen. Med tusentals röster, över hela jorden, kommer varningen att ges.” Det verk som Guds vittnen utför ”kommer att likna det på pingstdagen”, när den ”ängel som förenar sig i förkunnandet av den tredje ängels budskap skall upplysa hela jorden med sin härlighet”. På pingstdagen var eld symbolen för den Helige Andes utgjutelse, och eld är också symbolen för utgjutelsen av Satans oheliga ande.

Efter att Johannes i Uppenbarelsesbokens sjunde kapitel framställer de etthundrafyrtiofyra tusen och den stora skaran, identifierar han öppnandet av det sjunde och sista sigillet. Det sista, eller sjunde, sigillet representerar avförseglingen av Jesu Kristi uppenbarelse, och den enda profetia i Uppenbarelsesboken som skulle avförseglas strax innan nådatiden avslutas. Det sjunde sigillet, de sju tordönen och Jesu Kristi uppenbarelse är alla symboler för samma sanning, som öppnas upp strax innan nådatiden avslutas. Jesu Kristi uppenbarelse betonar Kristi karaktär och skapande kraft såsom Alfa och Omega. De sju tordönen identifierar den historia under vilken de etthundrafyrtiofyra tusen förseglas, och det sjunde sigillet identifierar den helige Andes utgjutelse under den historia då de två vittnena uppväcks och mottar den skapande kraften i Guds ”sanning”, som förmedlas från Fadern till Sonen, till Gabriel, till profeten, till dem som väljer att läsa, höra och bevara den kraft som däri är innesluten.

Och när han öppnade det sjunde sigillet, blev det tystnad i himlen under omkring en halvtimme. Och jag såg de sju änglarna som stod inför Gud, och åt dem gavs sju basuner. Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret med ett gyllene rökelsekar; och åt honom gavs mycken rökelse, för att han skulle bära fram den tillsammans med alla de heligas böner på det gyllene altaret som stod inför tronen. Och röken av rökelsen, som steg upp med de heligas böner, steg ur ängels hand upp inför Gud. Och ängeln tog rökelsekaret och fyllde det med eld från altaret och kastade det på jorden; och det uppstod röster och tordön och blixtar och en jordbävning. Uppenbarelsesboken 8:1–5.

I verserna stod ”sju änglar” ”inför Gud” med ”sju basuner”. Dessa sju basunänglar har enligt vedertagen förståelse med rätta uppfattats representera Guds domar över Rom för påtvingandet av söndagsdyrkan. Det hedniska Rom under Konstantin utfärdade den första söndagslagen år 321, och år 330 delades hans rike i öst och väst. Från den tidpunkten började de fyra första basunerna ljuda, och de representerade de historiska krafter som fördes mot hans rike och som vid år 476 hade lämnat staden Rom i ett tillstånd där den aldrig mer hade någon romersk härskare över staden, vilken var symbolen för Roms styrka och härlighet. När påvedömet antog söndagslagen vid kyrkomötet i Orléans år 538, uppväcktes Muhammed för att bringa dom över den romerska kyrkan, såsom detta framställs genom den femte och sjätte basunen, vilka också var det första och andra ve, och representerade islam. Hur riktig den traditionella förståelsen av dessa basuner än är, definieras de i det avsnitt där de framställs i Uppenbarelseboken nio som ”plågor”.

Och de övriga människorna, som inte dödades genom dessa plågor, omvände sig ändå inte från sina händers verk, så att de upphörde att tillbe onda andar och avgudar av guld och silver och koppar och sten och trä, vilka varken kan se eller höra eller gå. Inte heller omvände de sig från sina mord, sina trolldomskonster, sin otukt eller sina stölder. Uppenbarelseboken 9:20, 21.

Den fullkomliga och slutliga uppfyllelsen av de sju basunerna är de sju sista plågorna i Uppenbarelsebokens sextonde kapitel. Redan en översiktlig granskning av de profetiska kännetecknen hos de sju basunerna i Uppenbarelsebokens nionde kapitel visar att de uppvisar parallella kännetecken med de sju sista plågorna. Öppnandet av det sjunde inseglet äger rum i den historiska tid då nådatiden står i begrepp att avslutas och Guds vrede, sådan den framställs genom de sju sista plågorna, står i begrepp att utgjas.

När Kristus såsom lejonet av Juda stam ”öppnade det sjunde inseglet”, kom en ängel och ställde sig vid altaret med ett gyllene rökelsekar; och honom gavs mycken rökelse, för att han skulle frambära den tillsammans med alla de heligas böner på det gyllene altaret som stod inför tronen. ”Och röken från rökelsen, som steg upp tillsammans med de heligas böner, steg inför Gud ur ängelns hand.” Utgjutandet av den Helige Ande på pingstdagen föregicks av de troendes endräktiga bön, de som var församlade i Jerusalem.

”En väckelse till sann gudsfruktan ibland oss är det största och mest trängande av alla våra behov. Att söka detta bör vara vårt första verk. Det måste finnas ett allvarligt bemödande att vinna Herrens välsignelse, inte därför att Gud inte är villig att skänka oss sin välsignelse, utan därför att vi är oförberedda att ta emot den. Vår himmelske Fader är mer villig att ge sin Helige Ande åt dem som ber honom, än jordiska föräldrar är att ge goda gåvor åt sina barn. Men det är vår uppgift att genom bekännelse, ödmjukelse, omvändelse och innerlig bön uppfylla de villkor på vilka Gud har lovat att ge oss sin välsignelse. En väckelse kan förväntas endast som svar på bön.” Selected Messages, bok 1, 121.

Öppnandet av det sjunde sigillet identifierar beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Beseglingen inleds genom bön, men inte enbart genom bönen verksamhet, utan genom en särskild bön. Den särskilda bönen identifieras i Daniels bok, vilken naturligtvis också är Uppenbarelseboken.

Johannes i Uppenbarelseboken och Daniel i sin bok representerar de etthundrafyrtiofyra tusen i de ”yttersta dagarna”. I de ”yttersta dagarna” skall de som skall vara Guds vittnen under striden i den första himlen bära vittnesbörd om den profetia som avförseglas strax innan nådatiden upphör. Detta framställs som det sjunde inseglet i de verser vi nu betraktar. De böner som kommer till ängeln med ”det gyllene rökelsekaret” representeras av Daniels bön i det nionde kapitlet i hans bok. Den bönen är en särskild bön, som skisserades av Mose i samband med profetian om de ”sju tiderna”. Bönen är tvåfaldig, och Daniel anger sammanhanget för sin tvåfaldiga bön med Moses termer ”förbannelsen” och ”eden”. Daniels bok och Uppenbarelseboken är samma bok, och samma profetiska linjer som finns i Daniels bok tas upp i Uppenbarelseboken.

Den bön som åstadkommer utgjutelsen av helig eld i den mäktige ängelns rörelse i Uppenbarelseboken arton, är Daniels bön om de ”sju tiderna”. Det är den bön som förde ängeln Gabriel ned från himlen för att förklara profetiorna för Daniel. Vid avslutningen av hans bön, som omfattar de första tjugo verserna i Daniel nio, kom Gabriel ned vid tiden för aftonoffret. De böner som stiger upp och som ängeln med det gyllene rökelsekaret tar emot, är böner som stiger upp när solen går ned, i aftonen av ”de sista dagarna”.

Medan jag ännu talade och bad och bekände min synd och mitt folk Israels synd och frambar min bön inför Herren, min Gud, för mitt Guds heliga berg, ja, medan jag ännu talade i bön, kom mannen Gabriel, som jag hade sett i synen i början, flygande med hast och rörde vid mig vid tiden för aftonoffret. Daniel 9:20, 21.

Daniels bön var en bekännelse inte endast av hans egna synder, utan också av Guds folks synder. Hans bön är mönsterbilden för den bön om omvändelse som är förknippad med de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex.

Och de av er som blir kvar skall försmäktas i sin missgärning i sina fienders länder; också i sina fäders missgärningar skall de försmäktas tillsammans med dem. Om de då bekänner sin missgärning och sina fäders missgärning, med det trolöshetsbrott som de begick mot mig, och att de också vandrade i strid med mig, och att också jag vandrade i strid med dem och förde dem in i deras fienders land; om då deras oomsburna hjärtan ödmjukas och de då tar straffet för sin missgärning på sig: då skall jag komma ihåg mitt förbund med Jakob, och också mitt förbund med Isak, och också mitt förbund med Abraham skall jag komma ihåg; och landet skall jag komma ihåg. 3 Moseboken 26:39–42.

Efter att Mose har framlagt det straff som är förbundet med de ”sju tiderna”, vilket han kallar Guds ”förbunds” ”tvist”, anger han vad Guds folk skall göra om och när de blir medvetna om att de är slavar i fiendens land, såsom Daniel var. De behövde, såsom Daniel representerade, bekänna sina synder, och också sina fäders synder.

När denna särskilda bön frambärs av dem som är kallade att vara de etthundrafyrtiofyra tusen, skall ängeln med det gyllene rökelsekaret ta ”rökelsekaret och” fylla ”det med eld från altaret och kasta det på jorden; och röster hördes, och tordön, och blixtar, och en jordbävning.” Den heliga eld som representerar budskapet om ”sanning”, i kontrast till det förfalskade budskapet om ”eld”, som Förenta staterna och Satan låter falla ner från himlen, äger rum i den stund av ”jordbävning” som

är söndagslagen.

I Sakarjas bok får vi veta att Serubbabel lade både templets grund och dess huvudsten i historien om återuppbyggandet av templet och Jerusalem efter återvändandet från den fångenskap som Daniel var en del av.

Då svarade han och talade till mig och sade: Detta är Herrens ord till Serubbabel: Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot. Vem är du, du stora berg? Inför Serubbabel skall du bli till en slätt. Och han skall föra fram huvudstenen under höga rop: Nåd, nåd vare med den. Och Herrens ord kom till mig och sade: Serubbabels händer har lagt grunden till detta hus, och hans händer skall också fullborda det. Och du skall inse att Herren Sebaot har sänt mig till er. Ty vem har föraktat det ringas dag? De skall glädja sig när de ser lodstenen i Serubbabels hand, dessa sju; de är Herrens ögon, som far omkring över hela jorden. Sakarja 4:6–10.

Serubbabel betyder ”avkomma av Babylon” och är en symbol för den andre ängelns budskap, vilket, när det förenades med Midnattsropets budskap, lade ”grunden” i den inledande rörelsen inom adventismen. Serubbabel representerar också upprepningen av den andre ängelns budskap i adventismens avslutande rörelse inom Future for America-rörelsen, när ”huvudstenen” sätts på plats.

Världen glädde sig över de två vittnena som hade dödats i dalen med de döda benen, på den gata som är ”informationens supermotorväg”. När dessa två vittnen återfördes till livet, fruktade världen, och himlarna glädde sig. Sakarja identifierar, liksom alla profeter, de ”yttersta dagarna”, då Guds folk gläder sig. Sakarja upplyser oss om att de gläder sig vid de två vittnenas uppståndelse, när de ser ”dessa sju”. ”Dessa sju” är samma hebreiska ord som översätts med ”sju tider” i Tredje Mosebok tjugosex. Den förste ängelns rörelse lade grundstenen till Mose sju tider, och denna ”sanning” skall också vara huvudstenen i den tredje ängelns rörelse, trots att den förkastades år 1863.

När detta erkänns och fullbordas samt omsätts i handling med den därtill hörande tvåfaldiga bönen, skall den sanna elden kastas ned på jorden, såsom den skedde vid pingsten.

Vi kommer att fortsätta behandla öppnandet av det sjunde inseglet i nästa artikel.